Peter Schütz

Afscheid van een bosbouwer

die geen bosbouwer was

Er is een verhaal dat ik
nooit meer zal opschrijven. Ik was het al heel lang van plan, maar het kwam er
maar niet van. Het is het
verhaal over een groepje
grove dennen bovenop de Wageningse Berg, ergens vlak achter wat eens het
trotse veld van de FC
Wageningen was.

De man die een belangrijke rol zou hebben gespeeld bij het op-schrijven van dit verhaal was Peter Schoenfeld, maar die heeft ons op 20 juli van dit jaar, pas 65 jaar oud, verlaten en hij heeft het verhaal met zich meegenomen in zijn graf. Hij had het verhaal ove-rigens weer van een van zijn leer-meesters gehoord, zo gaat dat tenslotte met verhalen, maar het verhaal was tot op dat moment niet veel meer dan een idee, een theorie. We zouden dan een aan-tal metingen aan de bomen moe-ten verrichten en hij wilde dan dat ik hem hielp met het opschrijven van het verhaal. Zo ver zal het dus nooit komen.

Peter Schoenfeld was mijn zeil-maatje (al praatten we meer over zeilen dan dat we het daadwer-kelijk samen deden, maar dat komt bij zeilers wel meer voor), mijn vriend en mijn oudcollega in de bosbouw.
Ik leerde hem in mijn studietijd

kennen tijdens een populierenex-cursie. Onder leiding van Johan van Broekhuizen van Hinkeloord, die inmiddels zijn kennis over po-pulieren ook voor een groot deel met zich in zijn graf heeft meege-nomen, bezochten we een popu-lierenopstand, ik neem aan in de buurt van St. Oedenrode maar het kan overal geweest zijn waar populieren groeien.
Daar zag ik voor het eerst een stevige man met een zelfverze-kerd uiterlijk, maar ook een pret-lichtje in zijn ogen. Later zou ik erachter komen dat hij ook be-hoorlijk kon twijfelen, maar toen viel hij vooral op door een nuch-ter verhaal over de bomen die daar stonden en hun prestaties. Ik herinner mij dat ik een kritische vraag stelde over de toename van de biomassa bij zeer snel-groeiende populieren en hij was er heel eerlijk over, hij had er ook zijn twijfels over.
Daarna verloor ik hem een tijd uit het oog, maar toen ik al weer een aantal jaar bij Staatsbosbeheer werkte kwam ik hem weer tegen. Beter leerde ik hem echter pas kennen tijdens ons samenwer-king in het Consulentschap voor de Bos- en Landschapsbouw, een instituut dat een enthousiaste start kende maar helaas een kort en daardoor betreurenswaardig leven was beschoren. Wij poog-den daar zowel het beleid als on-derzoek en voorlichting van dienst te zijn. Ik werkte daar on-der andere aan het ontwikkelen van populieren studieclubjes en hij hield zich bezig met zijn oude vak van de bodemkunde. Zo kwamen wij elkaar weer tegen, niet alleen op kantoor maar voor-al in het bos en werkten we sa-men om de Nederlandse particu-

liere boseigenaar naar nog grote-re voorspoed te helpen.
Eén van de projecten die ik toen onder handen had was het ont-werpen van een handleiding voor populiereneigenaren zodat ze zonder enige voorkennis hun populierenopstand konden be-oordelen en tot een besluit ko-men: nog even niets doen, dun-nen of a!s de donder vellen. Peter was daarbij mijn klankbord. Ik wist inmiddels dat hij van origine helemaal geen bosbouwer was maar bodemkundige, maar dat deed er bij het werk niet toe. Bij hem kon ik altijd terecht met de uitwerking van mijn hersenspin-sels en bij hem was ik er zeker van dat hij mijn bedenksels zeer nuchter bekeek en dat ik de op-merkingen die hij maakte maar beter serieus kon nemen. Dat er later niet veel mee is gedaan lag dan ook niet aan hem. Tijdens onze uitstapjes het bos in praat-ten we ongelofelijk veel over van alles. Het bos, de bomen, maar ook de politiek
Je kunt je vraagtekens stellen bij de uiteindelijke al dan niet posi-tieve resultaten van het werk dat we daar toen deden. Tien jaar geleden kreeg hij een zeer zwaar hartinfact dat hij op bijna miracu-leuze wijze overleefde. Hij genas, ging met de vut, ik kreeg geluk-kig ander werk en we konden op een nog ontspannender manier praten over bossen bomen en schepen. Het volgende hartin-farct was echter deze sterke man teveel. Ik ben zeker niet teleur-
gesteld over de mensen die ik
totnutoe in de bosbouw ben te-
gen gekomen, maar er zijn er
maar weinig als Peter Schoen-
feld.

NEDERLANDS BOSBOUW TIJDSCHRIFT 1999 209